

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2016. év április hó 22. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az ittas járművezetés vétsége miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 27.Bf.XI.9620/2015/6. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyi okmányának száma A, és a másodfokú ítéletet tárgyaláson tekinti kihirdetettnek.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A vádlottat a Budai Központi Kerületi Bíróság a 2015. április 23. napján kelt 3.B.XI.1793/2012/23. számú ítéletével ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége (Btk. 236. § (1) bekezdés) miatt 200 napi tétel, napi tétel összegenként 1000 forint, összesen 200.000 forint pénzbüntetésre és a közúti járművezetéstől 1 év eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, továbbá a járművezetéstől eltiltás büntetés tartamába a 2011. szeptember 25. napjától 2014. május 14. napjáig történő időt beszámítani rendelte.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a tényállásban megállapította, hogy a vádlott 2011. szeptember 25-én 00 óra 10 perckor az úton haladva 1,57 gr/l véralkohol koncentrációval, azaz közepes fokú alkoholos befolyásoltság állapotában vett részt a közúti forgalomban. Haladása közben letérve az útról, az úttest mellett parkoló Mercedes és a Toyota típusú személygépkocsiknak is nekiütközött. A baleset során a vádlott 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett el, míg a gépjárművekben anyagi kár keletkezett.

Az elsőfokú bíróság a vádlott alkoholos befolyásoltságának a mértékét a BSZKI által mért etilalkohol koncentrációból visszaszámolt adatot elfogadva állapította meg 1,57 gr/l értékben. Az elsőfokú ítélet 5. oldalán kifejtettek szerint a szakértői vélemény, az egyéb okirati bizonyítékok, - így a helyszíni szemlén készült jegyzőkönyv, valamint a vér-és vizeletvételi jegyzőkönyv adatai - voltak irányadók az elsőfokú bíróság számára, melyek alapján a kirendelt igazságügyi orvosszakértők is bizonyos számításokat végeztek.

Az elsőfokú bíróság a vádlott előadását elvetette arra hivatkozva, hogy különböző időpontokban, különböző nyilatkozatokat tett az italfogyasztás időpontját, annak mennyiségét és az elfogyasztott alkohol fajtáját tekintve is.

Ezekkel az ellentmondásos vallomásokkal szemben az objektív mérési eredményeket vette figyelembe, és az orvosszakértői véleményben kifejtettek közül is kiragadta a BSZKI véralkohol szintből történő visszaszámolását, és azt elfogadva állapította meg a tényállást. ezen belül pedig a vádlott ittasságának mértékét.

Utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a baleset szemtanúja - a tanúl - a balesetet követően egyértelműen a vádlott ittasságára következtetett a viselkedéséből és a mozgásából is.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a Btk. 2. §-ának téves alkalmazása miatt, míg a vádlott és védő felmentés végett jelentettek be fellebbezést.

Az ügyészség a fellebbezését 2015. április 30-án visszavonta.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a Budai Központi Kerületi Bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottat az ellene ittas járművezetés vétsége (1978. évi IV. törvény 188. § (1) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette.

Megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A Fővárosi Törvényszék a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns bizonyítékokat feltárta, azonban a bizonyítékok bemutatását és értékelését tendenciózusan végezte el, a vádlotti vallomásokat nem jelölte meg teljes körűen, és ezért téves következtetéssel állapította meg a vádlotti vallomások ellentmondásosságát is.

Figyelmen kívül hagyta ennek következtében a vádlott italfogyasztásra vonatkozó nyilatkozatait a cselekmény elkövetésének időpontjában fennálló alkoholkoncentráció meghatározásánál.

A másodfokú bíróság a másodfokú ítélet 2. oldal utolsó és 3. oldal első bekezdéseiben részletesen ismertette az eljárás során a vádlott nyilatkozatait, megállapítva, hogy azok között lényegi eltérés nem lelhető fel, hiszen a vádlott lényegében mindvégig a nyomozás során tett vallomását tartotta fenn.

Nyomatékosan kiemelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által meghallgatott igazságügyi orvosszakértő - orvosszakértő1 - szerint is a a vádlott által megjelölt italmennyiséggel és az italfogyasztás időpontjával alátámasztható az orvosszakértői vizsgálat során vett vérvételi eredmény.

Ugyanakkor rögzítette a Fővárosi Törvényszék, hogy az elsőfokú bíróság nem folytatott le szakértői bizonyítást abban a körben, hogy a vádlotti vallomás alapján megállapítható-e az elkövetéskori véralkohol koncentráció.

Ezért az elsőfokú bíróság ítélete a Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Be. 351. § (2) bekezdés a) és d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibában szenved, ezért a másodfokú bíróság a Be. 363. § (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalásra tűzte az ügyet és a másodfokú tárgyalásra megidézte az igazságügyi orvosszakértő2-t.

Az orvosszakértő2 az elsőfokú eljárás során tett véleményét változatlanul fenntartotta, azt mindösszesen azzal pontosította, - korrigálva a téves jegyzőkönyvezést - hogy az emberi szervezet óránként 7 gramm alkoholt bont le.

Ugyanakkor fenntartotta, hogy a vádlott nyilatkozatai szerinti italfogyasztást figyelembe véve a cselekmény elkövetésének időpontjában fennálló alkoholkoncentráció nem határozható meg. Mindössze azt lehet szakértői bizonyossággal megállapítani, hogy a szervezetében valamennyi

alkohol volt, de hogy ez a véralkohol-koncentráció pontosan milyen mértékű azt szakértői eszközökkel meghatározni nem lehet.

Ennek magyarázataként utalt arra, hogy a vádlotti előadás szerint folyamatos alkoholfogyasztásról van szó, amely alkoholfogyasztás a vezetés előtt félórán belül - nevezetesen 10 perccel korábban - fejeződött be.

Miután a vádlott közvetlenül a gépjárművezetés előtt is fogyasztott alkoholt, ezért a véralkohol-koncentráció felszívódási szakot kell, hogy mutasson, melynek során nem érvényesülnek azok a törvényszerűségek, amelyek számolhatóvá teszik az elkövetéskori alkohol-koncentráció értékét.

A felvett bizonyítás eredményeként a Fővárosi Törvényszék kiegészítette az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállást azzal, hogy a vádlott 2000. augusztus 30. napján szerzett „B” kategóriára érvényes gépjárművezetői engedélyt.

Kiegészítette a tényállást azzal is, hogy a vádlott a vezetés előtt szeszesített fogyasztott, kétséget kizáró bizonyossággal azonban nem állapítható meg a cselekmény időpontjában a vádlott vérének véralkohol-koncentrációja, így az sem, hogy szeszesítettől befolyásolt állapotban vezette volna a járművét.

Ugyanakkor az elsőfokú ítélet 2. oldal 4. bekezdésének 3. sorából mellőzte az „ittas állapotban” kifejezést.

Hangsúlyozta a másodfokú bíróság, hogy a vádlott által a vallomásaiban megjelölt italfogyasztás összhangban áll az objektívnek tekinthető mért vér- és vizeletvétel eredményeivel.

Nem osztotta a Fővárosi Törvényszék azt az ügyészi álláspontot sem, mely szerint kizárólag az elfogyasztott bor mennyiségét alapul véve kell a vádlott ittasságának fokát megállapítani.

A másodfokú bíróság ezzel kapcsolatosan utalt az Orvostani Intézet 13. számú módszertani levelének 3.4. pontjára, mely szerint a cselekmény időpontjában fennálló alkoholos állapotra visszaszámolni nem lehet.

Megállapította a Fővárosi Törvényszék mindezek alapján, hogy az eljárásban feltárt bizonyítékok nem elegendőek a vádlott bűnösségének megállapításához, terhére az ittas állapotban, alkoholos befolyásoltság alatt történő vezetés ténye kétséget kizáróan bizonyítást nem nyert, ezért őt a Be. 6. § (3) bekezdés b) pontjában írtakra figyelemmel, a Be. 331. § (1) bekezdése alapján, bizonyítottság hiányában felmentette az ellen az 1978. évi IV. törvény 188. § (1) bekezdése miatt emelt ittas járművezetés vétségének vádjáról.

Kitért a másodfokú bíróság arra is, hogy jelen esetben a vádlott javára kedvezőbb elbírálást tesz lehetővé az elkövetéskor hatályban volt Btk., ezért a Btk. 2. §-át figyelembe véve a cselekményt az 1978. évi IV. törvény szerint minősítette és az ekként minősített cselekmény vádjáról mentette fel a vádlottat.

A Fővárosi Törvényszék ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére a felmentő rendelkezés miatt, a vádlott bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1228/2015/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést módosított tartalommal, elítélést célzóan ugyan, de hatályon kívül helyezés végett tartotta fenn.

Álláspontja szerint túlnyomó részt az eljárási szabályok betartása mellett járt el mind az első-, mind a másodfokú bíróság, ugyanakkor észrevételezte, hogy a Fővárosi Törvényszék igazságügyi orvosszakértő² meghallgatása során nem szabályosan figyelmeztette a hamis szakvélemény adás következményeire az orvosszakértőt, továbbá észrevételezte azt is, hogy elmaradt a szakértőnek a figyelmeztetésre adott válaszána, jegyzőkönyvi rögzítése.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában megállapította, hogy az elsőfokú ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjában írt okból megalapozatlan.

Álláspontja szerint nem került a tényállásban rögzítésre, hogy a vádlott 2011. szeptember 24-én 21 órától éjfélig folyamatos italozása során 0,75 liter nyakas száraz fehérbort fogyasztott el, majd pedig 23 és 24 óra között 1,5 dl rumot ivott meg.

Nem rögzítette az ítéleti tényállás azt sem, hogy a balesetet észlelő személy a vádlottat ittasnak látta. Továbbmenően észrevételezte a fellebbviteli főügyészség azt is, hogy a légalkohol-mérés eredménye is ittasságot mutatott, miként a 2011. szeptember 25-én 2 óra 50 perckor levett vizeletminta is, mely utóbbiban 1,83 gr/l alkohol-koncentráció volt kimutatható.

Álláspontja szerint tényállásban kell rögzíteni azt is, hogy a vérvételt végző orvos az általa észlelt klinikai tünetek alapján közepes fokú alkoholos befolyásoltságot vélelmezett a vádlottnál.

Az átiratban kifejtettek szerint az italfogyasztás idejének, valamint az elfogyasztott alkohol mennyiségének és minőségének megállapítása nélkül nem lehet állást foglalni a vádlott vezetéskori alkoholszintjének kérdésében, ezért megállapítható, hogy az irányadó tényállás nagy mértékben hiányos, mely hiányosságot a harmadfokú eljárásban nem lehet pótolni.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 399. § (5) bekezdése alapján a másodfokú határozatot helyezze hatályon kívül és utasítsa új eljárás lefolytatására mind az első- mind pedig a másodfokú bíróságot.

Az ügyész a harmadfokú nyilvános ülésen az átiratban foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

A védő a harmadfokú nyilvános ülésen a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Érvelése szerint az eljárás során nem nyert bizonyítást, hogy a vádlott ittas állapotban vezette a gépjárművét, ezért a terhére rótt cselekményben a bűnösségének megállapítására nem is kerülhet sor. Hangsúlyozta, hogy a vádlott mindvégig következetes vallomást tett, tagadta a bűncselekmény elkövetését és a vallomását a szakértői vélemények sem cáfolták meg. Az, hogy laikus szemlélő a cselekménykor őt ittasnak látta nem szolgálhat alapul az ittas állapot megállapítására, csakúgy, mint ahogyan az sem, hogy a vezetés után két és fél órával a vádlottat vizsgáló orvos milyen klinikai tüneteket rögzített. Döntő jelentősége a szakértői megállapításoknak van, ezek alapján azonban a vádlott ittas állapotát ítéleti bizonyossággal megállapítani nem lehet.

A vádlott utolsó szó jogán elnézést kért a cselekmény elkövetéséért, hangsúlyozva, hogy ez a cselekedete nem volt helyes.

A bejelentett ügyészi fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

A harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást - függetlenül attól, hogy ki fellebbezett- a Be. 387. § (1) bekezdése

alapján felülbírált abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e vagy sem.

E vizsgálódás során megállapította, hogy mind az elsőfokú, mint pedig a másodfokú bíróság az eljárási szabályokat alapvetően megtartotta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség által az igazságügyi orvosszakértő2 meghallgatásával kapcsolatosan felvetett kifogására reagálva a következőket állapította meg az ítéletábra.

A 2010. évi CLXXXIII. törvény 133 §-a módosította a Be. 82. § (2) bekezdését 2011. év március 1-jei hatállyal. E módosítás szerint a figyelmeztetések szó szerinti jegyzőkönyvbe foglalása mellőzhető, elegendő annak megtörténte utalni a jegyzőkönyvbe. Ugyanakkor a Be. 298. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a szakértő kihallgatására a tanú meghallgatására vonatkozó szabályok érvényesek.

Kétségtelen, hogy a Fővárosi Törvényszék a 2015. november 12. napján megtartott tárgyalás során a orvosszakértő2-t nyilatkoztatta a Be. 103. § (1) bekezdésében felsorolt kizáró okokra vonatkozóan, majd a szakértő e kérdésre adott nemleges válasza után a jegyzőkönyvben rögzítettek szerint a Be. 110. § (1) bekezdése szerinti törvényes figyelmeztetés hangzott el, és ezt követően került sor a szakértő meghallgatására.

A Be. 110. § (1) bekezdésében írtak szerint a szakértőt figyelmeztetni kell a hamis szakvéleményadás következményeire, és e figyelmeztetést, valamint a szakértőnek az erre adott válaszát jegyzőkönyvbe kell rögzíteni.

A jegyzőkönyv tanúsága szerint a szakértő figyelmeztetésre adott válaszában jegyzőkönyvi rögzítésére valóban nem került sor, azonban a harmadfokú bíróság álláspontja szerint ez a szabálysértés a Be. 375. § (1) bekezdésében felsorolt relatív szabálysértési okok közé tartozik, hiszen a szakértői megállapításokat nem kifogásolta senki, így ennek semmiféle kihatása az eljárásra és a vádlott bűnösségének megállapítására nincs.

Megállapítható, hogy mind az első-, mind pedig a másodfokú bíróság széleskörű bizonyítás felvételével próbálta tisztázni a történeteket.

Így a Budai Központi Kerületi Bíróság meghallgatta a tárgyaláson az igazságügyi orvosszakértő1-t, továbbá új orvosszakértői vélemény beszerzését rendelte el, melyet az orvosszakértő2 és az orvosszakértő3 készítettek el.

A bíró személyében történő változást követő megismételt eljárásban pedig a Budai Központi Kerületi Bíróság kiegészítő igazságügyi orvosszakértői vélemény készítésére hívta fel az orvosszakértő2-t, akinek a személyes meghallgatására a 2015. április 23. napján megtartott tárgyaláson sor került.

Megállapítható az iratokból az is, hogy a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság az általa a tényállás megállapítása körében észlelt megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében ugyancsak megidézte és meghallgatta a orvosszakértő2-t annak tisztázása érdekében, hogy a vádlott által előadottak alapján megállapítható-e az elkövetéskori véralkohol-koncentráció vagy sem.

Az első- és a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapított ítéleti tényállás túlnyomó részt megalapozott, azonban azt a harmadfokú bíróság a Be. 388. § (2) bekezdése alapján a következőkkel egészíti ki az iratokban fellelhető adatokra tekintettel:

- Kiegészíti az irányadó tényállást azzal, hogy a vádlott 2011. szeptember 24-én 21 órától folyamatosan 23 óráig 7,5 dl nyakas száraz fehérbort, majd 23 órától éjfélig 1,5 dl fehér rumot fogyasztott el.
- Az elsőfokú ítélet 2. oldal 3. bekezdésének alulról számított negyedik sora elé beilleszti, hogy a vádlottal szemben egyszeri vérvételre került sor. A vérvétel időpontja 2011. szeptember 25-én 2 óra 35 perc volt, és a vérvétel időpontjában a vizsgálat 1,21 ezrelékes véralkohol-koncentrációt mutatott.
- Kiegészíti a tényállást azzal is, hogy a vádlott tekintetében végrehajtott vizeletminta vételre 2011. szeptember 25-én 2 óra 50 perckor került sor, amely a vizeletminta vétel időpontjában 1,83 gr/l alkohol-koncentrációt mutatott ki. (a fenti kiegészítések a nyomozati iratok 131., illetve 133. oldalán lévő okiratok tartalmán alapul)
- Kiegészíti az ítéleti tényállás azzal is, hogy a helyszínen légalkohol-mérésre került sor, amely 0,64 gr/l alkohol koncentrációt mutatott ki.

Az ekként helyesbített, illetve kiegészített tényállás már megalapozott, minden tekintetben megfelel a rendelkezésre álló okirati bizonyítékoknak, így a Be. 388. §-a alapján irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

A feltárt bizonyítékokat értékelve, kétségtelenül megállapítható, hogy a vádlott az eljárás során történő meghallgatásai alkalmával többféle nyilatkozatot tett az általa elfogyasztott ital mennyiségére és az italfogyasztás kezdő, illetve végső időpontjára vonatkozóan is.

Valamennyi esetben azonban, amikor a nyomozati vallomásának elé tárására került sor, az abban foglaltakat tartotta fenn.

Nem hagyható figyelmen kívül, hogy ezeknek az adatoknak a felvételére a vádlott számára agyrázódással járó balesetet követően került sor, amely tény az adott nyilatkozatait befolyásolhatta.

Éppen ezért nem tekinthető perdöntőnek a tanúl vallomása sem, aki a vádlottat, - annak magatartását - ugyancsak közvetlenül a baleset után észlelte.

A vádlott szavahihetőségét érintően a másodfokú ítélet 3. oldal első bekezdésében kifejtettekkel a harmadfokú bíróság maradéktalanul egyetértett.

A harmadfokú bíróság, utalva a Be. 4. § (2) bekezdésére, nyomatékosan hangsúlyozza, hogy a másodfokú bíróság az italfogyasztás időpontjára és az elfogyasztott alkohol mennyiségére vonatkozóan fellelhető különböző adatokat mérlegelte, és a tényállást e mérlegelés eredményeként állapította meg, elfogadva a vádlott nyomozás során tett előadását.

Helyesen zárta ki e körben az elsőfokú bíróság elsőfokú ítélet 5. oldal utolsó bekezdésében kifejtetteket, mely a tényállást a vádlott nyilatkozatait - annak ellentmondásosságára hivatkozva - elvetve, a szakértői vélemény adataira alapította.

Nyomatékosan hangsúlyozza a harmadfokú bíróság, hogy az eljárás során meghallgatott az orvosszakértőtől és az orvosszakértő2 igazságügyi orvosszakértők határozottan és kategorikusan úgy nyilatkoztak, hogy a vádlott által megjelölt alkoholfogyasztás összhangba hozható a mért véralkohol koncentrációval. Ez pedig mindenképpen arra utal, hogy a vádlott legalább hozzávetőlegesen az általa elfogyasztott ital mennyiségére és időpontjára vonatkozóan is a valósághoz közelítően nyilatkozott, hiszen ezt az objektív mérési adatok megerősítették.

Helyesen tulajdonított döntő jelentőséget a Fővárosi Törvényszék az Orvostani Intézet 13. számú módszertani levelének.

Jelen ügyben a cselekmény elkövetésének időpontja 2011. szeptember 25. 00 óra 10 perc volt.

Ehhez képest a vérvételre 2011. szeptember 25-én 2 óra 35 perckor, míg a vizeletminta vételre 2 óra 50 perckor került sor, azaz mindkét mérési időpont közelítőleg két és fél órával később történt, mint a cselekmény elkövetésének időpontja.

Ilyen esetben szükséges a véralkohol-koncentráció mintavételi időpontjában mért alkohol-koncentrációból visszaszámolni a cselekmény elkövetésének időpontjára. A 3/2013. (VII. 8.) BK véleményben kifejtettek szerint ugyanis az ittas járművezetés bűncselekménye (Btk. 236. §) - az egyéb feltételek mellett - akkor állapítható meg, ha az elkövető vérében levő véralkohol-, illetve levegőalkohol-koncentráció a vezetéskor meghaladja a törvényben írt mértéket. Az ittas járművezetés miatt indult büntetőeljárásokban tehát a továbbiakban sem mellőzhető a vezetéskori alkoholszint (koncentráció foka) meghatározása.

A 13. számú módszertani levél 3.4. pontjában kifejtettek szerint a visszaszámolás általános feltétele, hogy az alkoholfogyasztás befejezése után a cselekmény elkövetéséig legalább egy óra teljen el. Abban az esetben pedig, ha folyamatos alkoholfogyasztásról van szó, akkor az italfogyasztás befejezése után már fél óra múlva lehetséges a visszaszámolás.

Megállapítható, hogy jelen ügyben ez a feltétel nem teljesült és erre az eljárásba bevont orvosszakértők mindegyike határozottan nyilatkozott is.

Az italfogyasztás befejezése és a cselekmény elkövetése között eltelt 10 perc, tehát a 2 óra 35 perckor vett vérmintából a cselekmény időpontjára történő visszaszámolást nem teszi lehetővé. Hasonlóképpen nem lehet perdöntőnek tekinteni a vizeletminta vizsgálatából nyert alkohol-koncentrációt sem, mivel amennyiben az italfogyasztást követően vizelet ürítésére nem kerül sor, úgy a vizeletben kimutatható alkohol-koncentráció sokkal magasabb lehet, mint a vérben lévő. Ebből azonban sem az elkövető befolyásoltságára, sem pedig az elfogyasztott alkohol mennyiségére nem vonható semmiféle ténybeli következtetés (2013. november 19-i, 6. sz. tjkv.). Az eljárás során meghallgatott orvosszakértők a levegő alkoholkoncentrációjával kapcsolatosan úgy nyilatkoztak, hogy a mérés nem hitelesített műszerrel és nem biztonságos körülmények között történt, így annak az eredményét figyelembe venni nem lehet.

Az ezzel kapcsolatos szempontokat a 13. számú módszertani levél 6. pontja tartalmazza részletesen, és a szakértők a megállapításukat is erre alapozva adták.

Ugyanakkor helyesen emelte ki a másodfokú bíróság, hogy a vádlott elmondását - amely az italfogyasztás részleteire vonatkozott - a mért eredmények alátámasztották, így alappal fogadta el a másodfokú bíróság a vádlott által előadottakat a tényállás megállapításakor.

Annál is inkább helyes volt ez az álláspontja, mivel alapelv az, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tények a vádlott terhére nem vehetők figyelembe.

Összességében tehát egyértelműen megállapítható, hogy az italfogyasztás befejezése és a cselekmény elkövetése közötti 10 perces időtartam miatt a mért vér-, illetve vizeletkoncentrációból

viisszaszámolni a cselekmény elkövetésének időpontjára nem lehet, így objektív adatokkal a vádlott ittassága az elkövetés időpontjára vonatkozóan nem bizonyítható.

Helyesen utalt a másodfokú bíróság arra is, hogy a vádlott baleset utáni magatartását nem csak a baleset ténye, hanem az általa elszenvedett sérülés is befolyásolhatta, következésképpen a tanúl vádlotti magatartást jellemző vallomása nem alkalmas a fentiek cáfolására.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában kifejtettekre reagálva utal a harmadfokú bíróság a 13. számú módszertani levél I.1. pontjában írtakra, vagyis arra, hogy a klinikai tünetek nem adnak egyértelmű felvilágosítást az alkoholos befolyásoltság mértékéről, mivel az egyén aktuális alkoholtűrő képességétől, az alkoholhoz történő hozzászokástól függően egyes tünetek magas véralkohol érték mellett is negatívak maradhatnak, míg más tünetek alkoholhoz kevésbé szokott személynél a valóságnál súlyosabb ittasságot mutatnak.

Összességében megállapítható, hogy a Fellebbviteli Főügyészség fellebbezésében írtak lényegében az eljáró bíróságok mérlegelési tevékenységét támadják, így semmiképpen nem eredményezhetik az első- és másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését.

A Fővárosi Ítéltábla tehát maradéktalanul egyetértett a Fővárosi Törvényszék határozatával, mivel álláspontja szerint a vádlott terhére a bűncselekmény elkövetése nem nyert bizonyítást.

Ugyancsak osztotta a Be. 2. §-ának alkalmazásával kapcsolatosan is a Fővárosi Törvényszék álláspontját, mivel jelen esetben az elkövetéskor hatályban volt törvényi rendelkezés - a befolyásoltság tényállásba emelése miatt - kedvezőbb elbírálást biztosított a vádlott javára, így a felmentő rendelkezést is a helyes minősítésnek megfelelően kellett a Fővárosi Törvényszéknek meghoznia.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Be. 397. §-a alapján a másodfokú bíróság határozatát helyes indokaira tekintettel helybenhagyta azzal, hogy a vádlott személyi igazolványának számát helyesbítette.

Budapest, 2016. év április hó 22. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Halász Irén sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 27.Bf.XI.9620/2015/6. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.373/2015/5. számú végzése folytán 2016. év április hó 22. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2016. év április hó 22. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő